

Secret Scouts en De Vermiste President

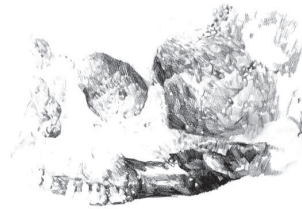
www.secretscouts.nl

secretScouts

EN DE VERMISTE PRESIDENT

—
DEEL 2

DNKIND

Aerial Media Company

Voor B & B & K
Dat jullie je dromen altijd durven te volgen

For the courageous, nothing is unattainable

Wat voorafging

Secret Scouts en De Verloren Leonardo

Sophie en haar zusje Lisa wonen in een grote, oude woonboerderij aan de Lantaarnlaan in Oudelijst. Hun vader is kunsthistoricus en werkt veel en ook hun moeder is door haar drukke baan weinig thuis. Aan de overkant van de straat, pal naast het terrein van de houtzagerij, wonen hun beste vrienden Jack en zijn broertje Tom. De broers wonen bij hun vader en ze hebben het thuis niet breed.

Als Tom, Lisa, Sophie en Jack van een oude dame, mevrouw Zemel, verderop uit de straat een vreemde schets krijgen, verandert hun doodgewone leven van de ene op de andere dag. De vier vrienden ontdekken een geheime kamer in het huis van Sophie en Lisa. Daar vinden ze een mysterieus planetarium, een flesje met water uit de zeven zeeën en een oud, in leer gebonden, boek. Na veel zoek- en speurwerk komen ze erachter dat het oude boek een originele codex uit de vijftiende eeuw is, geschreven door Leonardo da Vinci. Ze ontdekken vrij snel dat het boekwerk vele miljoenen waard is, maar ze houden hun vondst geheim en besluiten eerst te onderzoeken wat er precies in de codex staat.

Onverwachts moeten Sophie en Lisa een lang weekend mee met hun ouders naar Parijs. Daar logeren ze bij Hans, de beste vriend van hun vader. Hans is een excentrieke man. Hij woont

samen met zijn mystieke huishoudster Wei-Wei, rijdt in een Ferrari, is gefascineerd door kunst en heeft maling aan regels. Dat weekend racen ze in zijn Ferrari door Parijs, bezoeken ze het Louvre en stelen ze een oud manuscript.

Als Lisa en Sophie weer thuis zijn lukt het hen samen met Jack en Tom om met hun iPhone en laptop pagina's uit de codex te vertalen met daarop schetsen, theorieën en berekeningen over tijdreizen. Ze volgen de instructies op en met behulp van het planetarium, het water uit de zeven zeeën en hun telefoon komen ze terecht in 1475 in de stad Florence in Italië.

Daar ontmoeten ze de jonge Leonardo da Vinci en maken ze mee hoe het leven is in de renaissance. Lisa staat model voor de *Mona Lisa*, ze moeten onopgemerkt met een lijk door de stad zien te komen en Jack strijdt met gevaar voor eigen leven tussen de misdadigers mee in het eeuwenoude levensgevaarlijke sportspel Calcio.

Bij thuiskomst komen ze erachter dat Lisa haar rugzak en de telefoon van Sophie niet mee heeft. Ze besluiten opnieuw naar Florence te gaan om de spullen op te halen. Daar vertelt Leonardo hen dat hij alles heeft verstoppt op Poveglia, een eiland voor de kust van Venetië. Vlak voordat ze, zonder de spullen, terugkeren naar hun eigen tijd ontdekken ze de waarheid achter het meest mysterieuze kunstwerk ooit: *De Verloren Leonardo*.

Terug in hun eigen tijd baalt Sophie dat ze haar telefoon nog steeds niet heeft. Als ze vervolgens samen met Jack op schoolreis in Venetië is, wagen ze in het donker de gevaarlijke

overtocht naar Poveglia, een klein luguber eiland waar in het verleden honderdzestigduizend slachtoffers van de pest zijn gedumpt. Tussen de botten en overblijfselen vinden ze de rugzak, maar zonder de telefoon. In plaats daarvan zit er een gek stuk zwart plastic in de tas.

Ze komen erachter dat het zwarte stuk plastic een floppydisk is. Als ze op een oude computer in de lokale bibliotheek kijken wat erop staat, verschijnt Leonardo op het beeldscherm met naast hem een vreemde man die hen uitgelaten toespreekt. 'Jullie moeten langskomen! Kom naar één, één, één, zes, één!'

Feiten

In het Rijksmuseum in Amsterdam hangt een klein raadselachtig schilderij met de titel Portret van een Afrikaanse man. Dit is het enige zelfstandige geschilderde portret van een zwarte man uit de renaissance dat bewaard is gebleven. Het weinige dat over deze man bekend is, is dat hij zichzelf Christophle le More noemde en in 1520 aanwezig was bij de keizerskroning van Karel V in Aken. Daarna is niks meer over hem te vinden en lijkt hij van de aardbodem verdwenen.

In juli 1947 gebeurde er iets in het Amerikaanse plaatsje Roswell dat meteen wereldnieuws werd. Volgens ooggetuigen stortte er een buitenaards ruimteschip neer. De mysterieuze crash van dit ongeïdentificeerde vliegende voorwerp staat bekend als het belangrijkste ufo-incident ooit.

Op 28 augustus 1963 vond de Mars naar Washington plaats. Bij deze protestactie kwamen meer dan 200.000 mensen bijeen om te betogen voor gelijke rechten voor zwarten. Er waren toespraken en muziekoptredens. Martin Luther King was die dag een van de sprekers. Na zijn toespraak riep gospelzangeres Mahalia Jackson vanuit het publiek: 'Vertel hen over de droom!' Toen Martin Luther King haar hoorde gaf hij zijn speech plotseling een geïmproviseerd vervolg, waarbij hij steeds de woorden I Have A Dream herhaalde. Dit gedeelte van zijn speech werd wereldberoemd.

Op maandagavond 23 mei 2016 was Tim Cook, de directeur van Apple, in het Rijksmuseum in Amsterdam. Hij zag iets wonderlijks in een schilderij van meer dan 300 jaar oud. Toen hem de dag erna tijdens een interview werd gevraagd wanneer de iPhone is uitgevonden antwoordde hij letterlijk: 'Ik dacht dat ik het wist, tot gisteravond. In een van de schilderijen... Ik was verbijsterd, er staat een iPhone afgebeeld in een van de schilderijen!'

Voor de kust van San Francisco bevinden zich een aantal rotsachtige eilanden. In de oceaan eromheen zijn tussen 1946 en 1970 bijna 50.000 vaten met radioactief afval gedumpt. Die liggen nu nog steeds op de oceanbodem. Het water rond de afgelegen eilanden, die ook wel de 'Duivelstanden' worden genoemd, is levensgevaarlijk omdat daar de meeste en grootste witte haaien ter wereld leven. De eilanden zijn verboden voor het publiek.

Donderdag 3 juli, avond

Door het geluid van een zwiepend touw tegen metaal schrok Lisa wakker. Haar hart bonkte en ze voelde een stekende druk diep in haar oren. Het was zo donker dat ze bijna niets zag. Versuft probeerde ze rechtop te gaan zitten, maar de vloer waarop ze zat helde plots schuin naar voren. In een reflex pakte ze het touw. Met haar andere hand probeerde ze haar oren te beschermen tegen het harde klapperende geluid hoog boven zich. Ze viel met een smak tegen een koude metalen rand. Ijskoude regendruppels sloegen in haar gezicht. Voorzichtig probeerde ze weer rechtop te gaan zitten. Met toegesnepen ogen tuurde ze rillend om zich heen. Ze zat in een grote vierkante metalen bak. Tom lag opgekruld aan de andere kant. Hij bewoog niet.

Het leek alsof ze in een lift zaten die hard naar beneden ging, maar opeens realiseerde ze zich weer waar ze was. Ze voelde een golf van misselijkheid opkomen. *We storten neer*, dacht ze in paniek. In een flits dacht ze aan de achtbaan op de kermis waar ze deze zomer met haar zus talloze keren in had gezeten. *Maar dit is geen achtbaan*, gonsde het in haar hoofd. Ze hield het touw zo stevig vast dat haar nagels in haar handpalmen prikten. Ze moest iets doen. Iets!

Ze klemde haar kaken op elkaar, spande haar nekspieren en keek omhoog om te ontdekken waar het oorverdovende geluid vandaan kwam. In het donker zag ze de contouren van

een enorme zilverkleurige luchtballon die hoog boven hen uit-torende.

‘De ballon, we zitten nog steeds in de luchtballon,’ fluisterde ze. Ze voelde een bonzende pijn in haar hoofd. ‘Zuurstoftekort, we hebben te hoog gevlogen,’ mompelde ze hardop, terwijl ze een paar keer diep ademhaalde. Angstig keek ze naar Tom. Zou hij nog leven?

Een bliksemflits verlichtte de hemel, waardoor kort maar duidelijk een grote scheur in de ballon te zien was.

‘Tom!’ schreeuwde ze zo hard ze kon naar haar beste vriend. Hij lag nog steeds bewegingloos aan de andere kant van de bak. ‘Tom!’ gilde ze opnieuw, terwijl ze haar been zover als ze kon uitstreekte en met de punt van haar schoen tegen zijn scheen schopte. In een reflex trok Tom zijn been op.

Gelukkig, hij leeft nog. Ze kneep heel even dankbaar haar ogen dicht en riep toen zo hard als ze kon: ‘Tom! We gaan crashen!’

Tom kwam met een schok overeind en probeerde op zijn knieën te gaan zitten, waarbij hij zijn best deed niet om te vallen. ‘Wat is er gebeurd?’ leek hij te schreeuwen, terwijl hij zich vastgreep aan een touw dat langs de rand van de bak hing.

‘Een scheur!’ gilde Lisa terwijl ze omhoog wees naar het wapperende gat in de ballon.

Tom sprong op en dook op de tast naar de gashendel. Hij greep het handvat en duwde met al zijn kracht het gas zo ver mogelijk open om de ballon af te remmen in zijn duikvlucht. Een gigantische oranje vlam blies met brullende kracht warme lucht de kapotte luchtballon in, waardoor ze meteen snelheid minderden en rakelings over de boomtoppen scheerden. ‘Waar zijn we?’ riep hij in paniek.

‘Weet ik niet!’ schreeuwde Lisa over het lawaai heen. Ze zat

inmiddels gehurkt en kon daardoor precies over de rand van de bak kijken. Ze vlogen in hoog tempo in een schuine baan naar beneden, recht op een open veld af.

Ze hield zich stevig vast aan het touw en dacht aan haar ouders. Ze mochten niet doodgaan. Niet hier. Niet nu. Ze mochten niet op een lijst van 'vermiste kinderen' komen, dat zouden haar ouders nooit aankunnen en Toms vader al helemaal niet.

Blijven leven, blijven leven, blijven leven. Als in een mantra herhaalde ze de woorden in haar hoofd, terwijl de snijdende wind de tranen uit haar ogen blies. Ze hield haar blik gericht op het donkere landschap waar ze overheen vlogen. Ze gingen veel te hard om veilig te landen. In de verte zag ze plots een weg. *Bewoond gebied dus*, schoot door haar heen. Gespannen keek ze naar beneden. 'Bord!' riep ze. 'Ik zie een bord!'

Tom, die de gashendel nog steeds vasthield, ging op zijn tenen staan en keek over de rand van de bak. Nog net zag hij het ook. Verbaasd las hij de tekst van het plaatsnaambord op. 'Roswell?'

Lisa trok haar schouders op en zette zich schrap. Met een enorme klap raakte de bak de grond.

Negen maanden eerder

Maandag 6 oktober, einde middag

Zonder om te kijken rende Sophie door de smalle gangpaden tussen de boekenkasten naar de uitgang. Ze was bijna bij de draaideur toen een oude vrouw plots het gangpad in schuifelde.

‘Sorry, sorry!’ Ze gaf de vrouw een klein zetje het zijpad in. ‘Sorry! Echt, het spijt me!’ riep ze over haar schouder. Met de floppydisk in haar achterzak rende ze de bibliotheek uit.

De oude vrouw keek haar verbouwereerd na en mopperde wat. Net toen ze het gangpad weer in wilde stappen sprintte Jack haar voorbij.

Buiten rende Sophie behendig tussen het winkelende publiek door, in volle vaart de Kerkstraat in. Bij de eerste hoek, waar een moderne herenkledingwinkel gevestigd was, keek ze even achterom. Ze zag hoe Jack tussen een winkelend stelletje door rende en nog net een klein hondje wist te ontwijken door eroverheen te springen. Met nog maar een paar meter tussen hen in holden ze samen naar het einde van de drukke straat. Op de hoek stopten ze even om op adem te komen.

‘Waar blijven Tom en Lisa?’ vroeg Sophie, terwijl ze hijgend de straat in tuurde.

Jack, die een kop groter was dan zij, ging op zijn tenen staan om nog iets verder te kunnen kijken. ‘Geen Lisa. Geen Tom. Altijd wat met die twee,’ bromde hij.

‘Wat doen we nu? Als ze maar niet gepakt zijn, straks vertel-

len ze alles en dan...' Sophie schudde haar hoofd. 'Dan was echt alles voor niets...' zei ze zacht, terwijl ze haar ademhaling onder controle probeerde te krijgen.

'Kom!' Jack gaf Sophie een duwtje richting de Lantaarnlaan. 'We gaan naar jouw huis. Met een beetje mazzel hebben ze gewoon een andere weg genomen en zitten ze daar al.'

Sophie leunde achterover in haar bureaustoel. Ze staarde naar het plafond en luisterde naar het zachte tikken van de secondewijzer van haar wekker. *Tom en Lisa waren aangehouden door de politie, ontvoerd door aliens, aangereden...* In haar hoofd speelden zich tientallen scenario's af. Lamlendig tilde ze haar linkerarm net zover omhoog dat ze op haar horloge kon kijken.

'We wachten hier nu al een halfuur, Jack!'

Voordat Jack, die al die tijd met zijn armen over elkaar roerloos op de rand van het bed had gezeten, kon reageren hoorden ze de keukendeur opengaan. Hij haalde geërgerd zijn schouders op. 'Nou, daar zul je ze hebben.'

Tom en Lisa liepen vrolijk kletsend Sophies kamer in. Met een grote zak chips ploften ze naast Jack neer.

'Zo dat was even racen, hè? En, weten jullie al wie het is?' vroeg Lisa met volle mond aan haar zus.

'Waar bleven jullie?' vroeg Sophie boos.

'Eh... er kwam eigenlijk helemaal niemand achter ons aan naar buiten, dus toen zijn we maar even chips gaan kopen. Relax, Soof,' onderbrak Tom haar snel. 'We hadden natuurlijk niet ongevraagd in die archiefkamer mogen neuzen, maar daar pakken ze ons echt niet voor op hoor.'

Hoofdschuddend rolde Sophie op haar bureaustoel naar achteren.

Iedereen was in gedachten verzonken, terwijl de zak chips

rondging. Toen ook de laatste kruimels waren verdeeld boog Sophie zich voorover naar de anderen. 'Oké luister. Op die floppydisk staat heel duidelijk een boodschap van Leonardo da Vinci, samen met een onbekende man. Speciaal voor ons! Hoe cool is dat?!' Ze straalde terwijl ze het zei. 'Maar, wie is die andere man? In welke tijd zijn ze? En waarom zegt hij dat we naar één één één zes één moeten komen? Waar staat dat getal voor?'

'11161 lijkt me wel erg verre toekomst. Aan de beelden te zien kan ik me ook echt niet voorstellen dat hij het over een jaartal heeft,' zei Jack.

'Nee, ik vind het eerder zo'n grijze wollen sok uit de jaren zeventig,' opperde Lisa.

'Natuurlijk!' Sophie klakte een paar keer tevreden met haar tong. 'De jaren zeventig! Leonardo vertelde vlak voordat we terug naar onze tijd gingen dat het hem in 1476, toen hij op het eiland Poveglia zat, ook was gelukt om te tijdreizen. Hij wist zeker dat Christus ooit op aarde zou terugkeren. Hij dacht dat dit over vijfhonderd jaar zou zijn!' Sophie klonk opgelucht dat ze het zich allemaal zo goed kon herinneren. 'En als je vanaf toen vijfhonderd jaar in de toekomst rekent, kom je uit op 1976! Dat zal het dus wel zijn!'

Sophie rolde tevreden naar voren op haar bureaustoel, draaide zich in een vloeiende beweging om en greep haar laptop van het tafelblad. Ze ging meteen naar Google en typte '1976' in. 'Tom, je bent zo stil. Heb jij enig idee?'

'Is het Christus?' vroeg Tom verbaasd.

De anderen moesten keihard lachen.

Sophie scrolde door de zoekresultaten en had al snel een opsomming gevonden van belangrijke gebeurtenissen uit dat jaar. 'In januari was de eerste aflevering van *Sesamstraat*...' las ze voor.

'Het is Ieniemienie met een baard,' riep Jack.

‘Kappen nou, stelletje kleuters,’ zei Sophie, terwijl ze haar lach probeerde in te houden. ‘In diezelfde maand was de eerste commerciële passagiersvlucht met de Concorde, een supersnel vliegtuig waarmee je in drie uur van Londen naar New York vloog.’ Ze keek even op om te peilen of iemand belang hechtte aan deze gebeurtenis. ‘Oké, laten we afspreken dat jullie het zeggen als jullie denken dat het belangrijk is, anders lees ik door. Oké?’

Nadat iedereen had geknikt vervolgde ze haar opsomming. ‘In februari... de eerste Paralympische Winterspelen, verder niets belangrijks. In maart...’ Ze las snel de opsomming door. ‘Nee, ook niets interessants in maart.’

Net toen ze aan april wilde beginnen riep Sophies moeder. ‘Tom en Jack! Jullie vader vraagt of jullie naar huis komen, hij heeft het eten klaar!’

‘We komen eraan!’ riep Jack.

‘En nu dan?’ vroegen Tom en Lisa in koor.

‘Ik ben ervoor dat iedereen vanavond verder gaat zoeken op internet,’ opperde Jack.

‘Goed plan,’ zei Sophie. ‘Ik ga ook onderzoeken wat dat één één één zes één kan zijn! Ik denk dat het een adres of een code van een locatie is, dat kan niet anders!’ Ze klapte demonstratief de laptop dicht en stond op.

‘En als we weten wie die man uit het filmpje is, gaan we naar hem toe, toch?’ vroeg Lisa enthousiast aan de anderen.

‘Ja, dan gaan we meteen!’ zei Jack. Hij sprong op en gaf zijn broertje een high five.

‘Succes met zoeken! Later!’ De broers zwaaiden vanuit de deuropening en renden naar beneden.

‘Kunnen we niet ergens anders de inhoud van de floppy-disk bekijken?’ vroeg Lisa aan haar zus.

‘Nou, ik zou echt niet weten waar ze nog meer oude computers hebben, behalve in de archiefkamer van de bieb.’

‘Kunnen we dan straks niet gewoon terug naar de bieb?’ vroeg Lisa.

‘Die is allang dicht,’ reageerde Sophie. ‘En trouwens, we mogen die archiefkamer vast ook niet zomaar weer in, nadat we er vandaag zijn weggestuurd.’

‘We kunnen ook inbreken,’ opperde Lisa.

‘Ben je helemaal gek geworden?’ reageerde Sophie verbolgen.

‘Wat maakt dat nou uit?’ Lisa trok haar wenkbrauwen op zonder dat Sophie het zag. ‘We stelen toch niets, dan is het toch ook niet zo heel erg?’

Sophie gaf haar zus een por. ‘Serieus Lies, we gaan niet inbreken. Ik wil geen strafblad, ik ben niet gek! Nee, we moeten gewoon een goeie smoes verzinnen waardoor we weer bij die computer mogen.’

‘Heilige Antonius, beste vrind, maak dat ik de oplossing vind.’ Lisa lepelde vrolijk het versje op dat hun oma vroeger altijd uitsprak als ze iets kwijt was, maar haar zus reageerde niet.

Sophie keek op de site van de bibliotheek. ‘Ik weet het,’ zei ze opeens. ‘Hier staat iets over die archiefkamer. Op de oude computers kun je de dorpsarchieven raadplegen, met allerlei informatie over de geschiedenis van Oudelijst. Er is zelfs een gezelschap fotoverzamelaars dat iedere donderdagochtend door die archieven mag om te onderzoeken waar en wanneer oude foto’s zijn gemaakt. We hebben dus alleen maar een oude foto nodig, dan mogen we daar vast ook in kijken!’

‘En dan kunnen we daar stiekem die floppydisk bekijken! Goed plan,’ zei Lisa enthousiast. ‘Maar hoe komen we daaraan?’

Sophie grijsde zelfvoldaan en maakte een flitsbeweging met haar handen.

‘Jaaa!’ Lisa sprong juichend op het bed. ‘Dat betekent...’ jubelde ze, ‘zullen we morgen al? Alsjeblieft?’

‘Oké, morgen doen we het. Maar,’ zei Sophie serieus, ‘we maken alleen razendsnel een foto en gaan dan meteen weer terug naar onze eigen tijd, verder geen fratsen!’